

บันทึก

เรื่อง ปัญหาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘
และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑
(มาตรา ๙ และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ
พ.ศ. ๒๔๗๗)

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๖๔๕/๕๖๖ ลง
วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๓๐ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เพื่อหารือปัญหาข้อกฎหมาย
ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ โดยมี
ข้อเท็จจริงและประเด็นที่เป็นปัญหาข้อกฎหมาย ๒ กรณีดังนี้

กรณีแรก ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งได้รับมอบหมายอำนาจจาก
อธิบดีกรมตำรวจในกรณีสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกแก่ข้าราชการตำรวจตั้งแต่จำสืบทารวจ
ไปได้ทุกหน่วยงานในบังคับบัญชา ได้มีคำสั่งที่ ๖๘๐/๒๕๒๗ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๒๗ ให้
สืบทารวจเอกชาติชาย ใจเดช ผู้บังคับหมู่ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๕ ออกจาก
ราชการตามความในมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘
ต่อมา กรมตำรวจเห็นว่า การลงทัณฑ์ดังกล่าวยังไม่เหมาะสมกับระดับทัณฑ์ที่วางไว้ จึงได้มีหนังสือ
ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๒๘ หรือ ก.ตร.ว่า กรมตำรวจจะมีอำนาจสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่ง หรือสั่ง
เพิ่มโทษ หรือสั่งลดโทษ ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช
๒๔๗๗ได้หรือไม่

กรณีที่สอง ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ๒ มีคำสั่งให้สืบทารวจโทสุตใจ โพธิศรี กับ
พวกรวม ๔ ราย ออกจากราชการตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๑๘ ต่อมาผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมตำรวจได้มีหนังสือลง
วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๒๙ สั่งการโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วย
วินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ให้ยกทัณฑ์ แต่เนื่องจากมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วย
วินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ไม่ได้บัญญัติอำนาจในการสั่งกลับเข้ารับราชการไว้ กรมตำรวจจึง
ได้มีหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๙ หรือ ก.ตร. ว่า กรมตำรวจจะมีอำนาจสั่งให้กลับเข้า
รับราชการได้หรือไม่

ผลการพิจารณาของ ก.ตร.

สำหรับกรณีแรก อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบเห็นว่า อธิบดี

กรมตำรวจมีอำนาจที่จะสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงทัณฑ์ดังกล่าวได้ตามนัยมาตรา ๙^๑ และมาตรา ๒๐^๒ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗

สำหรับกรณีที่สอง อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบพิจารณาแล้วเห็นว่า ในการพิจารณาอำนาจในการสั่งให้กลับเข้ารับราชการนั้นมีประเด็นที่จะต้องพิจารณา ๒ ประเด็น ดังนี้

๑. ผู้ที่สั่งลงทัณฑ์ หรือผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงทัณฑ์ หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมาย หรืออธิบดีกรมตำรวจ จะสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ได้หรือไม่

๒. การสั่งลงโทษข้าราชการตำรวจตั้งแต่จำสืบทำรวจลงไปให้ออกปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ จะต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ ด้วยหรือไม่

ประเด็นแรก อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบเห็นว่า การลงทัณฑ์ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ทำสถานแรก คือ ๑. ภาคทัณฑ์ ๒. ทัณฑ์กรรม ๓. กักยาม ๔. กักขัง และ ๕. จำขัง ผู้ที่สั่งทัณฑ์ หรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงทัณฑ์นั้น มีอำนาจที่จะเพิ่มทัณฑ์หรือลดทัณฑ์ หรือยกทัณฑ์ได้ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ส่วนการลงทัณฑ์สถานที่ ๖ คือ การลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ ซึ่งได้แก่ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ มีความเห็นแตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่าผู้ที่สั่งลงโทษหรือผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงโทษหรืออธิบดีกรมตำรวจ ไม่มีอำนาจสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษได้ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งนี้ เพราะ

(๑) ถึงแม้ว่ามาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจพุทธศักราช ๒๔๗๗ จะกำหนดทัณฑ์ที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดต่อวินัยตำรวจไว้ ๖ สถาน คือ ภาคทัณฑ์ ทัณฑ์กรรม กักยาม กักขัง จำขัง และลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนก็ตาม แต่

มาตรา ๙

ฯลฯ

ฯลฯ

การลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน หมายถึงการลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนซึ่งใช้อยู่ แต่การสั่งกรณีไล่ออก หรือปลดออก หรือให้ออก หรือพักราชการแก่พลตำรวจหรือนายสิบตำรวจซึ่งมิใช่ระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร หรือเสมือนพนักงานให้อธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจตั้งแต่ชั้นผู้บัญชาการตำรวจ หรือเทียบเท่าขึ้นไป สั่งได้ตามเหตุที่ระบุในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๒๐ เมื่อผู้มีอำนาจได้สั่งลงทัณฑ์ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ผู้ที่สั่งลงทัณฑ์หรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงทัณฑ์นั้น มีอำนาจที่จะเพิ่มทัณฑ์ หรือลดทัณฑ์ หรือยกทัณฑ์เสียก็ได้ แต่ถ้าเพิ่มทัณฑ์แล้ว ทัณฑ์ที่สั่งเพิ่มขึ้นนั้นรวมกับทัณฑ์ที่สั่งไว้แล้ว ต้องไม่เกินอำนาจของผู้ที่สั่งใหม่นั้น

คำว่า “ทัณฑ์” ในมาตราอื่น ๆ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ หาได้หมายความว่ารวมถึง “โทษ” ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๖ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นแต่ประการใดไม่

ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่บัญญัติว่า “ในการที่ผู้บังคับบัญชาจะลงทัณฑ์แก่ผู้กระทำผิด นอกจากลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ให้กระทำได้แต่เฉพาะตามที่กำหนดอำนาจลงทัณฑ์ในตารางท้ายพระราชบัญญัตินี้” ซึ่งทัณฑ์ในตารางดังกล่าว ได้แก่ ทัณฑ์กรรม กักขัง กักขัง และจำขัง มิใช่โทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๖ อันได้แก่ไล่ออก ลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน และตำหนิโทษเป็นลายลักษณ์อักษร และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวซึ่งบัญญัติว่า “กำหนดอำนาจลงทัณฑ์ตามที่ตราไว้นี้ ผู้มีอำนาจลงทัณฑ์สั่งลงทัณฑ์เต็มที่ได้อำนาจใดสถานหนึ่งแต่สถานเดียว ถ้าสั่งลงทัณฑ์ถึงสองสถานพร้อมกันต้องกำหนดทัณฑ์เพียงกึ่งหนึ่งของอัตราในสถานนั้น ๆ และห้ามมิให้ลงทัณฑ์ในคราวเดียวกันมากกว่าสองสถาน” จะเห็นได้ว่าทัณฑ์ในที่นี้หมายถึงทัณฑ์ในตารางท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งผู้มีอำนาจลงทัณฑ์อาจกำหนดทัณฑ์เพียงกึ่งหนึ่งของอัตราในแต่ละสถานได้ หาได้หมายความว่ารวมถึงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๖ แต่ประการใดไม่เพราะโทษไล่ออกและตำหนิโทษเป็นลายลักษณ์อักษรโดยสภาพไม่อาจลดลงได้กึ่งหนึ่ง ส่วนโทษลดขั้นเงินเดือนและตัดเงินเดือนนั้น พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็ได้กำหนดอัตราไว้อย่างชัดเจนแล้ว ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษไม่อาจเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นได้

โดยเฉพาะมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งเป็นปัญหาที่พิจารณาในครั้งนี้ ได้บัญญัติไว้ว่า “เมื่อผู้มีอำนาจได้สั่งลงทัณฑ์ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ผู้ที่สั่งลงทัณฑ์ หรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงทัณฑ์นั้น มีอำนาจที่จะเพิ่มทัณฑ์ หรือลดทัณฑ์ หรือยกทัณฑ์เสียก็ได้ แต่ถ้าเพิ่มทัณฑ์แล้วทัณฑ์ที่สั่งเพิ่มขึ้นนั้นรวมกับทัณฑ์ที่สั่งไว้แล้วต้องไม่เกินอำนาจของผู้ที่สั่งใหม่นั้น” ในขณะที่พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ดังกล่าวนี้ออกใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๖ ได้บัญญัติโทษไว้ ๔ สถาน คือ ๑. ไล่ออก ๒. ลดขั้นเงินเดือน ๓. ตัดเงินเดือน ๔. ตำหนิโทษเป็นลายลักษณ์อักษรโทษทั้ง ๔ สถานนี้ไม่ได้บัญญัติไว้ในตารางกำหนดอำนาจลงทัณฑ์ตำรวจท้ายพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นในการเปลี่ยนแปลงการลงโทษเป็นสถานอื่น หรือให้อำนาจผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นมีอำนาจลดหลั่นกันลงมาในการเพิ่มโทษดังกล่าวไว้แต่ประการใด และตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๗๖ ก็มีแต่เพียงบทบัญญัติในมาตรา ๕๑ ให้เพิ่มโทษเฉพาะการลงโทษลดขั้นเงินเดือนไว้เท่านั้น โทษสถานอื่นไม่ได้บัญญัติไว้ให้เพิ่มโทษได้แต่อย่างใด ดังนั้น ในกรณีที่มีการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนไปแล้วผู้สั่งลงโทษหรือผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงโทษหรืออธิบดีกรมตำรวจไม่มีอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่จะสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ หรือยกโทษนั้นได้

(๒) การลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้น ถึงแม้ว่าจะบัญญัติไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ว่าเป็นทัณฑ์สถานหนึ่ง แต่ในมาตรา ๑๐ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติไว้ว่า “ในการที่ผู้บังคับบัญชาจะลงทัณฑ์แก่ผู้กระทำผิด นอกจากลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ให้กระทำได้แต่เฉพาะตามที่กำหนดอำนาจลงทัณฑ์ในตารางท้ายพระราชบัญญัตินี้” บทบัญญัติในมาตรานี้แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ว่า การดำเนินการที่บัญญัติไว้ในมาตราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ “ทัณฑ์” ในพระราชบัญญัตินี้ มีวัตถุประสงค์ให้ใช้สำหรับการลงทัณฑ์ภาคทัณฑ์ ทัณฑ์กรรม กักขัง กักขัง และจำขังเท่านั้น ไม่รวมถึงการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนด้วย มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ บัญญัติให้อำนาจในการเพิ่มทัณฑ์ลดทัณฑ์ และยกทัณฑ์ไว้ ดังนั้น จึงใช้ได้กับการลงทัณฑ์ดังกล่าวเท่านั้นไม่รวมถึงการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า ผู้ที่สั่งลงโทษ หรือผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงโทษหรืออธิบดีกรมตำรวจ มีอำนาจเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษได้ ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งเป็นไปตามที่กรมตำรวจปฏิบัติอยู่เดิม ทั้งนี้เพราะ (๑) มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ได้กำหนดทัณฑ์ที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดไว้หกสถาน โดยทัณฑ์สถานที่ ๖ ได้แก่ “ลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน” โทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงจัดเป็นทัณฑ์สถานหนึ่งตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ การที่กฎหมายใช้คำว่า “ลงโทษ” มิได้หมายความว่า จะถือเป็น “โทษ” ไม่ใช่ “ทัณฑ์” ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ เพียงแต่เป็นการล่อถ้อยคำ โดยยกเอา “โทษ” ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาบัญญัติไว้เป็น “ทัณฑ์” ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ เท่านั้น

(๒) การลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ถึงแม้ว่าโดยสภาพของโทษในบางสถานไม่สามารถที่จะเพิ่มโทษ หรือลดโทษได้ก็ตาม แต่โทษในบางสถานสามารถเพิ่มโทษหรือลดโทษได้ หรือเปลี่ยนเป็นโทษสถานอื่นได้ หรือมีเช่นนั้นก็สามารถที่จะยกโทษได้ ดังนั้น จึงมิได้เป็นเหตุผลที่จะชี้ให้เห็นได้ว่ามาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ให้อำนาจไว้เฉพาะการเพิ่มทัณฑ์ ลดทัณฑ์ หรือยกทัณฑ์ เฉพาะการลงทัณฑ์ที่มีใช้การลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนเท่านั้น ในเมื่อการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ บัญญัติไว้เป็นทัณฑ์สถานหนึ่ง ดังนั้น ในกรณีที่มีการลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ไปแล้วนี้ ผู้ที่สั่งลงโทษ ผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ที่สั่งลงโทษ และอธิบดีกรมตำรวจ จึงย่อมมีอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่จะสั่งเพิ่มโทษ หรือยกโทษนั้นได้

ประเด็นที่สอง อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบมีความเห็น

แตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่าอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายมีอำนาจที่จะสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกได้ โดยไม่ต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ทั้งนี้โดยมีเหตุผลโดยสรุปดังนี้

(๑) แต่เดิมมาก่อนมีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ ใช้บังคับ ข้าราชการตำรวจจัดว่าเป็นข้าราชการพลเรือนประเภทหนึ่ง การพิจารณาทางวินัย ข้าราชการตำรวจต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนอยู่ในความควบคุมดูแลของ ก.พ. แต่เนื่องจากข้าราชการตำรวจมีลักษณะแตกต่างกับข้าราชการพลเรือนทั่วไป เพราะเป็นกองกำลังอยู่รวมกันเป็นหมวดหมู่ มีอาวุธประจำหน่วย มีการปกครองบังคับบัญชาลดหลั่นตามลำดับตำแหน่ง ชั้นยศ การปกครองบังคับบัญชา การรักษาวินัย จึงจำเป็นต้องเข้มงวดกวดขัน และให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยได้โดยเฉียบขาดรุนแรง เพื่อให้สามารถควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชาให้อยู่ในคำสั่งและระเบียบวินัย ฉะนั้น จึงได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ กำหนดการลงทัณฑ์ทางวินัยข้าราชการตำรวจไว้โดยเฉพาะแตกต่างไปจากที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งลงทัณฑ์ข้าราชการตำรวจได้อย่างเฉียบขาดรวดเร็ว เช่นจะสั่งลงทัณฑ์โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก่อนก็ได้ ในกรณีที่ตำรวจก่อการกำเริบหรือละทิ้งหน้าที่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่จะใช้อาวุธหรือกำลังบังคับเพื่อปราบปราม หรือเพื่อให้กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ได้ในระหว่างสอบสวนเพื่อการลงทัณฑ์ ถ้ามีความจำเป็นผู้บังคับบัญชามีอำนาจกักตัวผู้ใต้บังคับบัญชาไว้ได้เท่าที่จำเป็นเพื่อการสอบสวนเป็นต้น (ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจพุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๖ และมาตรา ๙ ทวิ)

ด้วยเหตุดังกล่าว พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนทุกฉบับจึงมีบทบัญญัติยกเว้นสำหรับข้าราชการตำรวจให้นำพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาใช้บังคับในการรักษาวินัยของข้าราชการตำรวจได้เป็นพิเศษโดยเฉพาะพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันก็ได้บัญญัติยกเว้นไว้ในมาตรา ๑๑๑ ดังนี้ “ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑๑ ทวิ การกำหนดตำแหน่ง ... วินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการ การร้องทุกข์และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจ ให้เป็นไปตามลักษณะ ๓ เว้นแต่ กระทรวงเจ้าสังกัดจะได้ทำความตกลงกับ ก.พ. กำหนดการดังกล่าวเป็นอย่างอื่น แล้วรายงานคณะรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงตราพระราชกฤษฎีกา หรือมีกฎหมายว่าด้วยการนั้นบัญญัติเป็นอย่างอื่น” ฉะนั้น เมื่อพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ได้บัญญัติเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัยไว้เป็นพิเศษโดยเฉพาะอย่างไรแล้ว ก็ย่อมนำมาใช้บังคับได้เป็นข้อยกเว้นไม่ต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘

(๒) การสั่งลงทัณฑ์ไล่ออก ปลดออก ให้ออก หรือพักราชการข้าราชการตำรวจชั้นพลตำรวจ หรือนายสิบตำรวจ (หมายถึงจำสิบตำรวจลงมา) อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้บัญชาการหรือเทียบเท่า ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจย่อมมีอำนาจสั่งได้ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ โดยเพียงแต่อาศัยเหตุตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๘๖ และมาตรา ๘๖ ทวิ แต่อย่างใด เพราะหากจะแปลความว่า ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๕๓๗ เป็นเพียงให้อำนาจอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ได้รับมอบหมายสั่งได้เท่านั้น โดยจะต้องดำเนินการตามวิธีการที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ให้ครบถ้วนด้วยแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องบัญญัติมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๕๓๗ ให้อำนาจอธิบดีกรมตำรวจไว้ เพราะตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ก็ให้อำนาจอธิบดีกรมตำรวจสั่งได้อยู่แล้ว และถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๙๑ จะบัญญัติไว้ว่า “การลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญในส่วนราชการซึ่งมีกฎหมายว่าด้วยวินัยโดยเฉพาะจะลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ หรือลงทัณฑ์หรือลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยวินัยนั้นอย่างใดอย่างหนึ่งตามควรแก่กรณีและพฤติการณ์ก็ได้ แต่ถ้าเป็นกรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัตินี้ ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้” ก็ตาม แต่ความในมาตรานี้เป็นบทบังคับสำหรับข้าราชการพลเรือนทั่วไป และเมื่อพิจารณาประกอบกับมาตรา ๑๑๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งเป็นบทยกเว้นสำหรับข้าราชการตำรวจโดยเฉพาะดังกล่าวข้างต้น ตามมาตรา ๙๑ นี้ย่อมหมายความว่าหากไม่มีกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นจึงต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙๑ นี้เท่านั้น เช่นกรณีสั่งไล่ออก ปลดออก ให้ออก พักราชการข้าราชการตำรวจตั้งแต่นายดาบตำรวจขึ้นไป ซึ่งไม่อยู่ในข้อยกเว้นให้อธิบดีกรมตำรวจสั่งได้เป็นพิเศษตามมาตรา ๙ จึงต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘

อนึ่ง แต่เดิมมาก่อนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ ใช้บังคับ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจอยู่ในความควบคุมดูแลของ ก.พ. เมื่อข้าราชการตำรวจตั้งแต่จ่าสิบตำรวจลงมากกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรมตำรวจก็ได้ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๕๓๗ มาตรา ๙ ดังกล่าว สั่งไล่ออก ปลดออก ให้ออก และพักราชการตลอดมา โดยเพียงแต่ตั้งกรรมการสอบสวนตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีเท่านั้น มิได้ดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่อย่างใด เมื่อสั่งแล้วก็ได้รายงาน ก.พ.ตามระเบียบ ซึ่ง ก.พ.ก็ไม่เคยทักท้วง อันเท่ากับเป็นการยอมรับว่ากรมตำรวจได้ปฏิบัติถูกต้องแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัจจุบันนี้ได้มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ ใช้บังคับแล้ว ข้าราชการตำรวจจึงได้มีฐานะเป็นข้าราชการพลเรือน และไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ อีกต่อไป โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๔๕๖ บัญญัติไว้ว่า “วินัยและการรักษาวินัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ” ฉะนั้นการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจจึงต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจเป็นหลัก และเนื่องจากพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๕๓๗ ยังมิได้มีการแก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์ จึงได้มีบทเฉพาะกาลตามมาตรา ๖๑ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๔ หมวด ๕ และหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล

เรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม เพื่อเสริมในส่วนที่พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ มิได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะเท่านั้น

ฝ่ายที่สอง เห็นว่าการส่งลงโทษข้าราชการตำรวจตั้งแต่จำสืบทารวจลงไปให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ควรจะต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ทั้งนี้ โดยมีเหตุผลสรุปได้ดังนี้

ได้ตรวจทานพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนทุกฉบับที่ใช้บังคับควบคู่กันไปกับพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ มีบทบัญญัติที่ชี้ให้เห็นว่า ความในมาตรา ๙ วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๕ ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันมานานว่าให้อำนาจอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจตั้งแต่ชั้นผู้บัญชาการตำรวจหรือเทียบเท่าขึ้นไปในอันที่จะสั่งไล่ออก ปลดออก ให้ออกแก่พลตำรวจหรือนายสืบทารวจ ซึ่งมีได้อยู่ระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร หรือเสมียนพนักงานได้โดยไม่ต้องดำเนินการทางวินัยตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก่อนที่จะส่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ นั้น ถูกยกเลิกไปแล้วโดยปริยาย ทั้งนี้ เพราะพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้บัญญัติไว้ในลักษณะ ๘ ว่าด้วยข้าราชการตำรวจ ดังนี้ “การบรรจุ การเลื่อนขั้นเงินเดือน การโอน การแต่งตั้ง การสอบสวน การรักษาวินัย และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ ให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดไว้เป็นพิเศษ” แต่พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ พื้นความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ มิได้กำหนดเรื่องการสอบสวนและการรักษาวินัยของข้าราชการตำรวจไว้เป็นพิเศษ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติในลักษณะ ๔ ว่าด้วยวินัยข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจทุกชั้นโดยไม่มีข้อยกเว้น กล่าวคือ อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจตั้งแต่ชั้นผู้บัญชาการตำรวจหรือเทียบเท่าขึ้นไปจะสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการแก่ข้าราชการตำรวจทุกชั้นได้ก็ต่อเมื่อได้มีการดำเนินการทางวินัยตามวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ แล้ว เช่นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นอย่างน้อย ๓ คน เพื่อทำการสอบสวนทางวินัยก่อน และการส่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการจะกระทำได้อีกต่อเมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง หรือ อ.ก.พ.ภาคแล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ เห็นได้ว่า บทบัญญัติมาตรา ๙ วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๕ ที่เคยให้อำนาจอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจตั้งแต่ชั้นผู้บัญชาการตำรวจหรือเทียบเท่าขึ้นไป ในอันที่จะสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการแก่พลตำรวจหรือ

นายสิบตำรวจ ซึ่งมีได้อยู่ระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร หรือเสมียน พนักงานได้โดยลำพังนั้น เป็นบทบัญญัติที่ขัดกับลักษณะ ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ และเมื่อกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจเฉพาะในส่วนที่เป็นปัญหานี้ ขัดกับบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน บทบัญญัติมาตรา ๙ วรรคเจ็ด ที่กล่าวถึงข้างต้นจึงถูกยกเลิกไปแล้วโดยปริยายตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งบัญญัติว่า “ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๕ และกฎหมายอื่นซึ่งมีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้”

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจจึงขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังนี้

๑. ผู้ที่ส่งลงทัณฑ์หรือผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ที่ส่งลงทัณฑ์ หรืออธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่จะเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๑๘ หรือไม่

(๑) หากไม่มีอำนาจ เรื่องที่ได้มีการสั่งการไปโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จะมีผลประการใด จะดำเนินการอย่างไร

(๒) หากมีอำนาจ กรมตำรวจจะมีอำนาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการได้ด้วยหรือไม่ ตามกฎหมายใด

๒. การสั่งลงโทษข้าราชการตำรวจตั้งแต่จำสิบตำรวจลงไป ให้ออกปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ จะต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๑๘ ด้วยหรือไม่ หรืออธิบดีกรมตำรวจหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายมีอำนาจที่จะสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกได้โดยไม่ต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๑๘

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกรมตำรวจ และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนแล้ว มีความเห็นว่า

๑. ผู้ที่ส่งลงทัณฑ์ หรือผู้บังคับบัญชาเหนือผู้ที่ส่งลงทัณฑ์ หรืออธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ที่จะเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษ ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๑๘ ได้ ทั้งนี้ เพราะโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ถือว่าเป็นทัณฑ์สถานหนึ่งตามมาตรา ๘ (๖) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจฯ และการลงโทษไล่ออก หรือปลดออก หรือให้ออก หรือพักราชการพลตำรวจหรือนายสิบตำรวจ ซึ่งมีใช้ระหว่าง

ประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารหรือเสมียนพนักงาน ตามมาตรา ๙ วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ เป็นการลงโทษโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจมิได้อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ดังนั้น การสั่งเพิ่มทัณฑ์ ลดทัณฑ์ หรือยกทัณฑ์ จึงย่อมกระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ

สำหรับประเด็นที่ว่า เมื่อมีการเพิ่มทัณฑ์ ลดทัณฑ์ หรือยกทัณฑ์ ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ แล้ว กรมตำรวจมีอำนาจสั่งให้กลับเข้ารับราชการได้หรือไม่นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) เห็นว่า ในกรณีที่มีคำสั่งให้ยกทัณฑ์แก่พลตำรวจหรือนายสิบตำรวจที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไปแล้ว ก็ให้ถือปฏิบัติตามคำสั่งใหม่ซึ่งถือได้ว่าเป็นการยกเลิกคำสั่งเดิมไปด้วย แต่เพื่อให้ปรากฏชัดแจ้งควรจะระบุนการยกเลิกคำสั่งเดิม และให้ใช้คำสั่งใหม่แทนไว้ด้วย และเมื่อคำสั่งเดิมถูกยกเลิกไปแล้วก็ไม่มีการออกจากราชการตามคำสั่งเดิมแต่อย่างใด ฉะนั้น จึงไม่จำเป็นต้องสั่งให้กลับเข้ารับราชการใหม่อีก

๒. สำหรับปัญหาที่ ๒ อธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจตั้งแต่ชั้นผู้บัญชาการตำรวจหรือเทียบเท่าขึ้นไป มีอำนาจที่จะสั่งไล่ออก ปลดออก หรือให้ออก หรือพักราชการแก่พลตำรวจ หรือนายสิบตำรวจ ซึ่งมีไต่ระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการ หรือเสมียนพนักงานได้ตามเหตุที่ระบุในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยไม่ต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ กล่าวคือ ไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ วรรคสอง^๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ก่อน แล้วจึงสั่งลงโทษให้ออก ปลดออก ไล่ออก หรือพักราชการแก่พลตำรวจ หรือนายสิบตำรวจ ซึ่งมีไต่ระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารหรือเสมียนพนักงานได้ตามมาตรา ๙ วรรคแปด^๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ ทั้งนี้ เพราะการสั่งลงโทษไล่ออก หรือปลดออก หรือให้ออก หรือพักราชการแก่พลตำรวจ หรือนายสิบตำรวจ ซึ่งมีไต่ระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร หรือเสมียนพนักงานนั้น มาตรา ๙ วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ ได้บัญญัติเป็นข้อยกเว้นไว้ให้อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมตำรวจตั้งแต่ชั้นผู้บัญชาการตำรวจหรือเทียบเท่าขึ้นไป มีอำนาจสั่งลงโทษได้ตามเหตุที่ระบุใน

^๓มาตรา ๘๖ ๓๑

๓๑

ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ เห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรสอบสวน ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ในการสอบสวนนี้ จะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำพยานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย

๓๑

๓๑

^๔โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ดังนั้น จึงไม่ต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่อย่างใด ทั้งนี้ เฉพาะพลตำรวจหรือนายสิบตำรวจ ซึ่งมีใช้ระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร หรือเสมียนพนักงานเท่านั้น แต่ถ้าเป็นข้าราชการตำรวจที่มีใช้พลตำรวจ นายสิบตำรวจ หรือเสมียนพนักงานดังกล่าว การส่งลงโทษไล่ออก ปลดออก ให้ออก หรือพักราชการก็ต้องดำเนินการตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ เพราะไม่อยู่ในข้อยกเว้นตามมาตรา ๙ วรรคแปด แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔